

Remus Reuzemûs

Kolofon

ISBN: 978 94 6365 126 4

1e druk 2019

© 2019 Marianna van Tuinen

Fryske oersetting: Ytsje Steen

Utjouwerij Elikser

Oksekop 4

8911 LE Ljouwert

www.elikser.nl

www.mariannavantuinen.nl

Foarmjouwing omslach en binnenwurk: Evelien Veenstra

Neat út dizze útjefte mei fermannichfâldige, opslein yn in automatisearre gegevensbestân en/of iepenbier makke wurde troch de wei fan druk, fotokopy, mikrofilm of op hokfoar wize dan ek, sûnder foarôfgeande skriftlike tastimming fan de auteur en de útjouwerij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Remus Reuzemûs

Marianna van Tuinen

 Elikser
UITGEVERIJ

Remus Mûs skept altyd op.
'Wat bin ik toch in geweldige mûs, hè? De grutste fan ús
allegearre!'
Jaja, tinke de oaren, dat hast al sa faak sein ...
'Ik bin sa sterk as in reus! Neam my mar Remus Reuzemûs!'
Syn mûzewyfke Milly suchtet.
Remus is gjin reus.
Sy wit dat der noch folle gruttere bisten besteane.
En minsken!
Dy kinne en doare ek fan alles.
Remus is echt net de iennige.
De reismûzen hawwe dat sels sjoen, doe't se op fakânsje
wienen.
'Unsin!' prottelet Remus. 'Wat ík net sjoch, dat bestiet net.
Kom Milly, wy geane nei hûs.'

Thús giet Remus daliks nei it hok.
Dêr stiet in ding dat er stikem makke hat.
Dêrmei wol er wat dwaan dat er einliks net doart.
Want hy is bang om te klimmen.
Gjinien wit dat.
En toch sil er it dwaan.
Hiel heech!
Mei syn geheim dat yn it hok stiet.
Elkenien sil it aansen sjen!
En dan sille se einliks leauwe dat hy in fantastyske mûs is.

Milly is mei it iten oan 'e gong.
Wy sille fan 'e jûn wol net mear te kuierjen gean, tinkt se.
Se hat in donkere wolk sjoen.

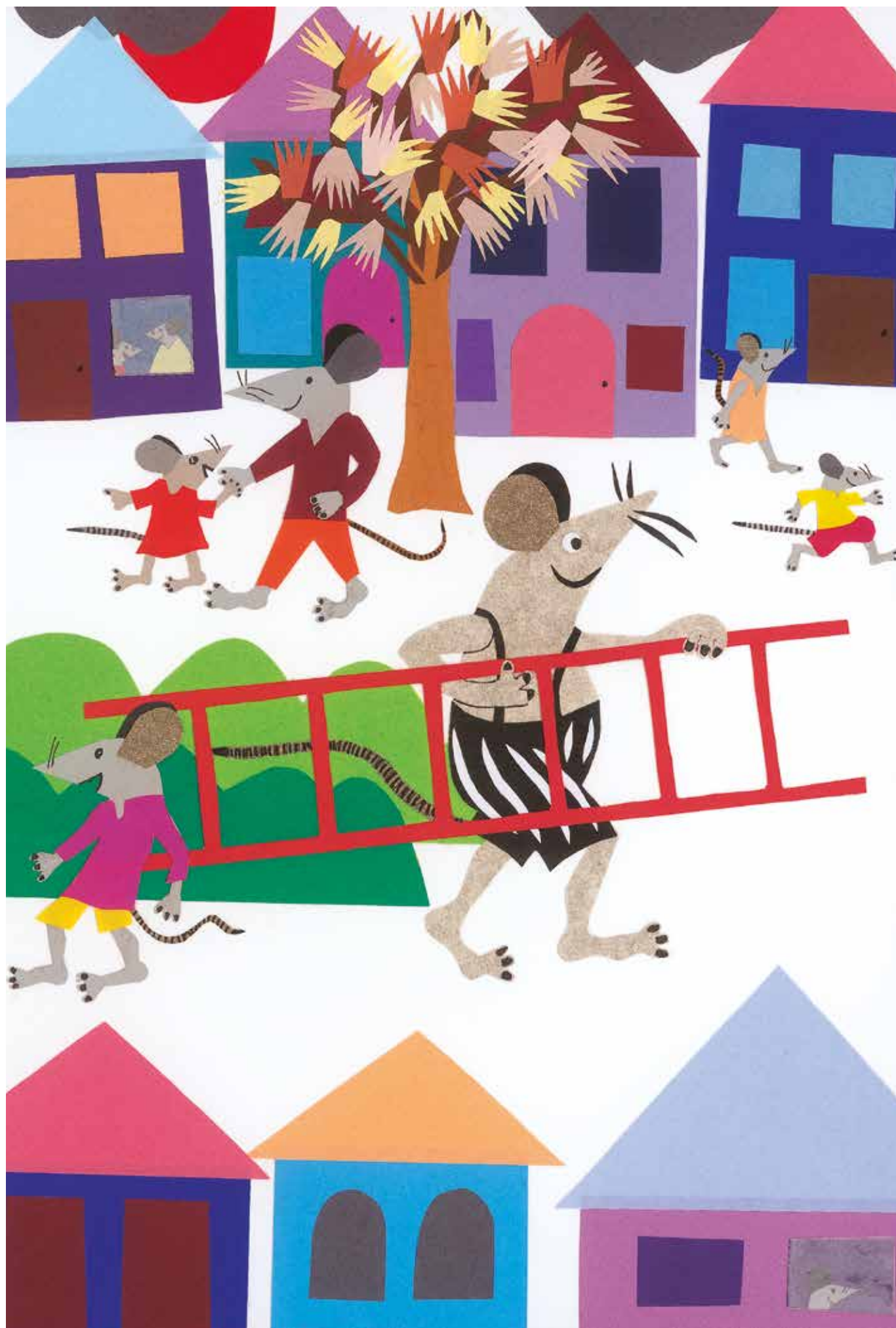

Milly fernimt net dat Remus fuortgiet.
De Kraaleachstrjitte út, de hoeke om, de Pypstrjitte yn.
Hy sjout in lange ljedder mei!
'Sels timmere!' ropt er grutsk.
Dêr hast dy praatsjemakker wer, lykje de mûzen te tinken.
Se sjogge net op of om, en lústerje dienen se al lang net mear.
Wacht mar, tinkt Remus.
Oan 'e ein fan de Pypstrjitte begjint de Langesturtstrjitte.
Dêr, oan 'e râne fan Mûzestêd, stiet de alderheechste beam.
Fierste heech foar mûzen, tinkt Remus.
Mar ik sil se wolris wat sjen litte!

Remus set de ljedder tsjin de beamstam en klimt nei boppen ...
Wau, dit is echt heech!
Is der al ien dy't him sjocht?
Even koekeloere nei de dyk.
Oei, hy wurdt draaierich!
Ynienen tinkt er oan hiel lang ferlyn, doe't er út in beam foel.
Hy wie doe noch mar in mûzebern, mar wat wie dat yslík!
'No't ik in ljedder haw, bin ik net bang,' seit er stoer.
'Kom hjir mar ris, dan kinne jim it sjen!'
De mûzen komme net.
Se sitte allegearre binnen, gesellich meielkoar te iten.
Sil ik noch eefkes wachtsje, freget Remus him ôf.

